

Niemand beschermt iets waar hij niet om geeft, en niemand geeft om iets wat hij nooit heeft ervaren.

David Attenborough

Kinderen beginnen met lezen over leeuwen en giraffen en dergelijke, maar ze [...] kunnen ook de tuin in gaan en een steen optillen en een worm bekijken en een slak bekijken en een mier bekijken.

David Attenborough

Omdat insecten zo klein zijn, zijn we geneigd weinig van ze onder de indruk te zijn. Als we ons een mannelijke *Chalcosoma* met zijn glanzende bronzen maliënkolder en grote samengestelde hoorn konden voorstellen ter grootte van een paard of zelfs maar een hond, dan zouden we hem een van de imposantste dieren op aarde vinden.

Charles Darwin, *De afstamming van de mens*

HOOFDSTUK EEN
De keverplaag

‘Ik heb de zondagskranten.’ Bertolt duwde met zijn schouder de deur open en schuifelde achterwaarts de woonkamer van oom Max in. Newton, de grote koperkleurige vuurvlieg die Bertolts beste vriend was, zweefde zacht gloeiend boven zijn witte krullen.

Darkus en Virginia keken tegelijk op. Ze zaten in klermakerszit aan weerszijden van een knalblauw opblaasbadje, dat gevuld was met houtsnippers en een berg theekopjes. Darkus droeg het T-shirt dat hij in Los Angeles gekocht had en Virginia een versleten spijkerbroek en een tweedehands spijkerjack vol buttons.

‘We zijn de kevers aan het voeren,’ zei Darkus, die net een kuipje aardbeienjam tussen de theekopjes zette. Hier woonden de kevers die nog over waren van de Keverberg, en in deze kamer bevonden zich ook de restanten van het basiskamp, hun vroegere schuilplaats. De woonkamer

van oom Max was nu hun hoofdkwartier, waar ze bijeenkwamen om zich voor te bereiden op hun missie: een stokje steken voor Lucretia Cutters tirannieke poging om de wereld aan zich te onderwerpen.

Baxter, Darkus' glimmende zwarte neushoornkever, die hem beter begreep dan wie ook, zag vanaf zijn schouder toe op de verdeling van de jam en wees met zijn gekartelde voorpoten aan waar de kuipjes moesten komen.

Virginia hield een antieke koperen plantenspuit boven het badje en sproeide fanatiek een regen van fijne waterdruppeltjes over de houtsnippers, want ze mochten niet uitdrogen. Marvin, haar vuurrode kikvorskever, hing aan zijn grote achterpoten ondersteboven aan een van haar vlechten en smulde van een klodder bananenjam.

Darkus stond op, veegde zijn handen af en liep naar de salontafel, waarop Bertolt de kranten netjes uitspreidde. Virginia zette de plantenspuit neer en kwam er ook bij staan.

'Allemaal verhalen over gewassen die door kevers worden opgevreten. Kijk, dit gaat over de coloradokever die in Rusland oogsten vernielt. De mensen beginnen te geloven wat Lucretia Cutter op het Filmprijzengala zei, en ze raken in paniek.' Bertolt frunnikte zenuwachtig aan zijn bril. 'Er zijn nu ook al berichten over verpeste graanoogsten in Duitsland, en op drie plaatsen zijn ziekten uitgebroken door ophoping van dierlijke mest. De regering geeft eindelijk toe dat dit opzettelijke en gerichte aanvallen zijn.'

Darkus wilde in de kranten kijken, maar Bertolt ging gauw tussen hem en de tafel in staan.

'En... eh... Darkus, er is nog iets...'

Virginia pakte een krant en las de kop op de voorpagina voor. 'KEVERPLAAG! VOEDSEL OP RANTSOEN!' Ze bla-

derde wat verder door. Haar bruine ogen vlogen over de regels. ‘Wat?! Niet te geloven! De kranten denken dat Lucretia Cutters dreigement echt is, maar ze geloven niet dat zijzelf in staat is om Frankensteinkevers te maken, want ze naait jurken voor haar beroep!’

Darkus haalde zijn schouders op. ‘Misschien willen ze niet geloven dat ze insecten kan laten doen wat ze wil.’

‘Dat is het niet,’ snoof Virginia. ‘Het is omdat ze een vróúw is.’

‘Virginia...’ Bertolt probeerde haar blik te vangen.

‘Mensen denken altijd dat alleen mannen goede wetenschappers zijn.’ Met de rug van haar hand gaf ze een nij-dige pets tegen te krant. ‘Moet je horen: ... *de getroebleerde keverkenner Bartholomew Cuttle, wetenschappelijk directeur van het Natuurhistorisch Museum en ex-verloofde van Lucretia Cutter, staat aan het hoofd van een team genetici en entomologen, allemaal mannen die de afgelopen vijf jaar op raad-selachtige wijze zijn verdwenen. Dit eliteteam zit achter het keverleger van de krankzinnige modekoningin, en gebruikt Lucretia Cutters theatrale imago als het gezicht van hun aanval op de wereld.*’

‘Wát?’ Darkus griste de krant uit Virginia’s handen. ‘Daar is niks van waar!’ Hij las het artikel in sneltreinvaart door. ‘Waarom zeggen ze zulke dingen over mijn vader?’

‘Omdat hij een man is,’ verklaarde Virginia triomfante-lijk.

Bertolt schudde met een zucht zijn hoofd.

‘Ze geven hem de schuld van de kevers! Al die kranten!’ riep Darkus uit. ‘Er klopt niks van. We moeten het ze ver-tellen. Mijn vader wil haar juist tegenhouden.’

‘Darkus,’ zei Bertolt zacht, ‘het komt denk ik doordat hij Lucretia Cutters gast was op het Filmprijzengala.’ Hij

pakte een andere krant. ‘Kijk, hier staat het ook: *Bartholomew Cuttle, op het Filmprijzengala nog arm in arm met Lucretia Cutter, wordt beschouwd als het brein achter de levensgevaarlijke keverplaag.*’

‘Dat is niet eerlijk!’ Darkus’ gezicht werd nu rood. ‘Het is allemaal gelogen! Mijn vader doet geen vlieg kwaad.’

‘Het is vet erg,’ beaamde Virginia. ‘En volgens die journalisten is niet Lucretia Cutter het genie, maar een stel mannen.’

‘Het genie?!’ schreeuwde Darkus. ‘Ze is geen genie.’

‘Natuurlijk is ze wel een genie!’ antwoordde Virginia. ‘Ze heeft een gigantisch keverleger gekweekt dat de voedselvoorraden van de mensen opeet en de macht over de aarde overneemt. Dat is ongelooflijk. Het is nog nooit voorgekomen dat één mens over de hele wereld heerste, maar zij doet het, alsof het niks is.’ Ze keek Darkus aan en schudde haar hoofd. ‘Maak je geen zorgen, uiteindelijk moeten ze heus wel toegeven dat zij het genie erachter is.’

Darkus hief dreigend zijn vinger op. ‘Ze is geen genie!’ schreeuwde hij nog een keer. ‘Ze is een monster! Ze laat mensen verhongeren en geeft mijn vader de schuld en... kijk eens wat ze met Novak heeft gedaan, en met Spencer!’

‘Hé! Rustig nou even,’ zei Virginia met opgestoken handen. ‘Ik zeg toch niet dat ik het eens ben met wat ze doet.’

‘Nou, zo klonk het anders wel,’ zei Darkus kwaad.

Virginia stak haar kin naar voren en stond alweer klaar om te protesteren.

Bertolt kuchte. ‘Eh... hallo?’ zei hij met een smekend lachje. ‘Laten we geen ruzie maken. We staan allemaal aan dezelfde kant, weten jullie nog?’

Virginia zuchtte. ‘Sorry, Darkus,’ zei ze. ‘Ik had moeten zeggen dat ze een *kwaadaardig* genie is.’ Schokschoude-

rend schoof ze de kranten heen en weer over de tafel. ‘Ik bedoel alleen maar dat iedereen Lucretia Cutter onderschat. Met je vader zitten ze op het verkeerde spoor. Zolang ze hem de schuld geven, zullen ze haar niet vinden, laat staan tegenhouden.’

‘Ik onderschat haar heus niet,’ zei Darkus zacht. Het Filmrijzengala was nu elf dagen geleden, maar voor zijn gevoel waren het jaren. Het beeld van zijn vader die hinkend achter Lucretia Cutter aan ging en in de nok van het theater verdween, was het laatste waaraan hij dacht als hij ’s avonds ging slapen en het eerste wat er door zijn hoofd schoot als hij ’s ochtends wakker werd.

Op dat moment werden ze opgeschrikt door een harde knal.

‘Wat was dat?’ vroeg Bertolt met lichte paniek in zijn ogen.

Virginia wees. In het grote raam van de woonkamer zat een barst.

Darkus ging op zijn knieën op de bank zitten en boog zich voorzichtig over de rugleuning om naar buiten te kijken. Aan de overkant van de straat, voor de tattooshop, stond Robby, de roodharige pestkop van school, met om zich heen een groep jongens die ze de ‘klonen’ noemden. Darkus deed het raam open.

‘Hé, keverkop!’ schreeuwde Robby. ‘Zeg maar tegen je vader dat we zijn zoon doodmeppen als hij zijn killerkevers niet terugroept.’

‘Ja!’ De klonen maakten een vuist en sloegen ermee in hun hand.

‘Het zijn mijn vaders kevers niet!’ schreeuwde Darkus terug. ‘Hij heeft er niets mee te maken.’

‘O nee?’ hoonde Robby. ‘In de krant staat iets heel an-

ders. Er staat dat je vader een moordenaar is.' Hij haalde een vinger langs zijn keel. 'Ik denk dat speciaal voor hem de doodstraf weer wordt ingevoerd.'

'De kranten liegen!' gilte Darkus. 'Er is helemaal niks van waar.'

'O nee? Niet zo gek dat jij dat zegt, hè?' Robby grijnsde al het blinkende metaal in zijn mond bloot. 'Maar ik heb je wel gezien, met die ranzige kevers van je. En zij ook.' De hoofden van de klonen gingen op en neer. 'En we hebben de politie verteld hoe raar jullie zijn, dat jullie met beestjes praten. Het is gewoon waar wat er in de krant staat. Ik weet het best en ik pik het niet.' Met een razendsnelle beweging gooide Robby een steen die hij blijkbaar de hele tijd al in zijn hand had gehad.

Darkus kreeg een gloeiende klap tegen zijn wang. Met een hand voor zijn gezicht dook hij weg.

'O, je bloedt.' Bertolt trok voorzichtig Darkus' hand weg om te kijken.

'WE KRIJGEN JE WEL, KEVERKOP, EN JE VADER OOK!' kwam er van buiten, en meteen regende het stenen.

'Gewoon negeren,' zei Virginia, die gauw het raam dichtdeed en de gordijnen ervoor trok.

Darkus duwde Bertolt weg. 'Hoe kan ik dat nou negeren?' zei hij. 'Ze zeggen alleen maar hardop wat iedereen denkt. Mensen geloven wat er in de krant staat. Iedereen denkt dat mijn vader het gedaan heeft.'

Virginia en Bertolt keken elkaar ongemakkelijk zwijgend aan. Toen er loeiende sirenes de straat in kwamen, rende Bertolt naar het raam. Hij gluurde tussen de gordijnen door. 'De politie!' hijgde hij. 'Twee auto's, ze stoppen voor de natuurvoedingswinkel. Ze stappen uit. Wat moeten we doen?'

Darkus keek paniekerig om zich heen. ‘We kunnen ze niet binnenlaten. Ze mogen de kevers niet zien, anders denken ze zéker dat mijn vader het gedaan heeft.’

‘Ze mogen alleen binnenkomen als ze een huiszoekingsbevel hebben,’ zei Virginia. ‘Dat heb ik op tv gezien. Zeg maar dat je oom niet thuis is en dat je niet open mag doen voor mensen die je niet kent.’

Darkus knikte. ‘Oké, maar ik ga niet liegen over mijn vader. Iedereen moet weten dat hij Lucretia Cutter juist wil tegenhouden. Hij staat aan de goede kant.’

‘Nee, Darkus, zeg nou maar niets,’ wierp Bertolt tegen. ‘Lucretia Cutter moet geloven dat je vader met haar wil samenwerken, anders...’

De bel ging.

Darkus rende de kamer uit en keek van boven aan de trap naar beneden, half bang dat de politie de deur zou intrappen. ‘Het is niet eerlijk,’ fluisterde hij.

‘Weet ik.’ Virginia kwam bij hem staan en klopte hem zachtjes op zijn rug. ‘Maar wij weten hoe het echt zit.’

‘Ik ga mijn vader zoeken,’ zei Darkus, en hij balde zijn vuisten. ‘Ik versla Lucretia Cutter en dwing de kranten om op de voorpagina hun excuses aan te bieden.’ Baxter, die op zijn schouder zat, spreidde zijn elytra en liet zijn tere vleugels met een instemmend gezoem op en neer gaan.

‘En wij doen met je mee,’ zei Bertolt.

‘Van begin tot eind,’ voegde Virginia eraan toe.

HOOFDSTUK TWEE
In volle vlucht

Bartholomew Cuttle zat te zweten onder de jutezak die ze over zijn hoofd hadden getrokken. Een druppel rolde als een grillig traantje over zijn wang. Ondanks de verstikkende hitte was hij blij met de bescherming die de zak hem bood: zo konden Lucretia Cutter en haar bullebakken niet zien dat hij scherp oplette of hij ergens uit kon opmaken waar ze hem heen brachten.

Zolang de zon scheen, kon Barty de silhouetten van de andere mensen in de helikopter duidelijk onderscheiden, maar een uur geleden was de wereld grijs verkleurd. Op dit moment roffelde de regen op het metalen dak als een onophoudelijke bui van kleine kiezelsteentjes. Het was gevaarlijk om met dit weer te vliegen. Stromende regen betekende slecht zicht.

We zijn nu vast vlak bij het Bioom, dacht hij, en hij kwam een beetje naar voren in zijn stoel.

Barty had een helder beeld van waar iedereen zat. De Franse butler Gerard zat in de cockpit naast Ling Ling, de dodelijke chauffeur die de helikopter bestuurde. De bulbakken zaten op een rij tegenover hem, met hun rug naar Gerard en Ling Ling. Craven zat aan de ene kant, Danish hing onderuitgezakt in het midden, met de bonkige Mawling aan zijn andere kant. Lucretia Cutter zat naast hem, dat wist hij doordat de haakjes aan haar poten af en toe aan zijn broekspijp bleven hangen. Aan de andere kant van de zelfverklaarde keverkoningin was het de hele reis al muisstil.

Daar zit Novak, dacht hij. Dat arme kind moest doodsangsten uitstaan. Voor de zoveelste keer vroeg hij zich af hoe ze met zijn zoon bevriend was geraakt. Hij had Darkus beloofd om op haar te passen, en hij was van plan woord te houden.

Lucretia was razend geweest toen het Filmprijzengala in chaos eindigde. Ze geloofde Barty niet meteen toen hij het dak van het Hollywood Theater op strompelde met het verhaal dat hij zijn zoon in de steek had gelaten om met haar mee te gaan, dat hij dezelfde kijk op de wereld had als zij. Maar haar ego was een vraatzuchtig monster. Ze had hem maar al te graag willen geloven. Ze wees hem erop dat ze hem kon doden voor hij met zijn ogen kon knipperen en gaf Gerard opdracht zijn handen aan elkaar te binden en een zak over zijn hoofd te trekken.

Na bijna vier uur vliegen waren ze voor het eerst geland. Craven, die de genetisch gemanipuleerde graanklanders op de Amerikaanse korenvelden had losgelaten, kwam aan boord en Gerard haalde de zak van Barty's hoofd en gaf hem water terwijl de helikopter werd bijgetankt. Terwijl hij gulzig dronk ving Barty een glimp op van een bord met

ALBUQUERQUE erop, maar direct daarna zat de zak alweer voor zijn ogen en stegen ze op.

De heli moest elke vier uur worden bijgetankt. In gedachten probeerde Barty hun route te volgen. De ondergaande en weer opkomende zon maakte hem duidelijk dat ze naar het zuiden vlogen. Bij de derde tussenstop werd hij door Craven de cabine uit gesleurd, naar een gebouw gebracht en een kamer in geduwd. Barty haalde de zak van zijn hoofd en zag dat hij in een spaarzaam gemeubileerde slaapkamer stond.

Gerard maakte hem wakker met koffie, fruit en zoete broodjes, plus de mededeling dat ze gauw weer verder zouden gaan. Barty gokte dat ze in de buurt van Mexico-Stad waren, en toen hij met de zak weer over zijn hoofd naar de helikopter werd gebracht, hoorde hij mannen Spaans spreken.

‘Vrolijk kerstfeest, schat,’ zei Lucretia bij het aan boord gaan. Barty’s hart kromp ineen bij de gedachte dat Darkus dit jaar zonder hem kerst moest vieren, maar hij hield zijn gezicht in de plooi.

Er volgden weer drie tankstops, waarna hij opnieuw in een kamer werd gegooid waar hij kon slapen. Deze keer bleven ze twee dagen aan de grond, want het weer was te slecht om op te stijgen. Bij vertrek vroeg hij Lucretia Cutter waarom ze niet gewoon het vliegtuig nam. Ze antwoordde dat je vliegvelden beter kon mijden als je de leiders van de wereld de oorlog had verklaard en alle machtige en gevaarlijke mensen op aarde naar je op zoek waren.

En nu leken ze dan eindelijk aan het einde van hun reis te zijn gekomen. Terwijl de helikopter naar de grond zakte sloot Barty zijn ogen. In het donker wachtte zijn zoon hem

op, met de geliefde neushoornkever stevig tegen zijn borst gedrukt. Barty stuurde zijn dappere jongen in gedachten al zijn liefde en draaide zijn bedekte hoofd naar Lucretia Cutter toe.

‘Lucy, ik moet je bedanken.’ Hij voelde dat Lucretia Cutter met een ruk opzij keek. Haar genegenheid voor hem leek haar zwakste punt te zijn, een overblijfsel uit de tijd dat ze samen studeerden. Hij had besloten daar gebruik van te maken om haar vertrouwen te winnen en informatie los te krijgen. Hij moest een manier bedenken om haar imperium ten val te brengen en een stokje voor haar plannen te steken. ‘Ik ben heel blij dat ik deel mag uitmaken van jouw glorieuze toekomstvisie.’

‘Ah, Bartholomew,’ antwoordde ze, ‘je zult gauw merken dat ik je mooiste dromen waarmaak, en dan zal “dank je” veel en veel te mager lijken.’